

никъ Стойко. Лоши хора поискали да прѣдадѣтъ на турцитѣ свещеника, но той избѣгалъ въ града Анхиело при тогавашний гърцки владика. Владиката го посрѣщналъ добрѣ и го завардилъ.

Гърцитѣ, за да накаратъ св. Стойка да не работи по българскитѣ работи, захванѣли го съ добрѣмъ. Тѣ го избрали за владика въ гр. Вратца. Отъ тогава той се нарекълъ „Софроний Врачански“. А казваме му Прѣосвещенний, защото така се казва на всѣки владика. Но Софроний не само не се отркълъ да работи за свѣстяванието на народа, а като владика той още по-свободно захванѣлъ да проповѣдва на народа.

Едно лошо само, че въ това врѣме се явили кърджалиитѣ. Това били турци, които ходѣли изъ градъ въ градъ да обиратъ, а затова колѣли, бѣсѣли наредъ всѣкиго.

Отъ кърджалиитѣ прѣосвещенний Софроний побѣгналъ въ влашката столица — Букурещъ. Тамъ той написалъ и напечаталъ първа новобългарска книга: „Слова за празнични и недѣлни дни“.

Написалъ той още и други книги, които ще четете нѣкога.

Въ Букурещъ той се поминѣлъ на седемдесетъ и шестъ годишна възраст. Умрѣ той, но дѣлото му не умрѣ.

Други хора го наслѣдихъ, подѣхъ работа и сега вече България е свободна.

